

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 19ης Ιουνίου 1997 *

Στην υπόθεση T-159/97 R,

Luis Manuel Chaves Fonseca Ferrão, μέλος του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), κάτοικος Campello, Alicante (Ισπανία), εκπροσωπούμενος από τον Roland Assa, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 1, rue Jean-Pierre Brasseur, τον οποίο διόρισε και ως αντίκλητο,

προσφεύγων,

κατά

Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), εκπροσωπούμενου από τους Oreste Montalio, διευθυντή του δικαστικού τμήματος, και João Paulo Miranda de Sousa, μέλος του δικαστικού τμήματος, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Centre Wagner, Kirchberg,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως ADM-97-3 του προέδρου του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), της 21ης Φεβρουαρίου 1997, σχετικά με την οργάνωση των τμημάτων προσφυγών,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Το Γραφείο εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: Γραφείο) ιδρύθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 40/94). Η σύνθεση και η οργάνωση του Γραφείου ρυθμίζονται ειδικότερα στον τίτλο XII (άρθρα 111 έως 139) του εν λόγω κανονισμού.
- 2 Το Γραφείο έχει διάφορα τμήματα προσφυγών, τα οποία είναι αρμόδια να αποφαινούνται επί των προσφυγών που ασκούνται κατά ορισμένων αποφάσεων του Γραφείου. Κάθε τμήμα προσφυγών αποτελείται από τον πρόεδρο και δύο μέλη. Σε πρώτο στάδιο έχει προβλεφθεί η δημιουργία τριών τμημάτων προσφυγών.

3 Το άρθρο 119, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94 προβλέπει ότι ο πρόεδρος του Γραφείου, που είναι επιφορτισμένος με την διεύθυνσή του, λαμβάνει «όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει τη λειτουργία του Γραφείου, συμπεριλαμβανομένης της έκδοσης εσωτερικών διοικητικών εντολών και της δημοσίευσης ανακοινώσεων».

4 Βάσει της προαναφερθείσας διατάξεως, ο πρόεδρος του Γραφείου έλαβε στις 21 Φεβρουαρίου 1997 την απόφαση ADM-97-3, σχετικά με την οργάνωση των τμημάτων προσφυγών (στο εξής: επίδικη απόφαση). Το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής ορίζει:

«1) Ο επιφορτισμένος με τις νομικές υποθέσεις αντιπρόεδρος θα είναι ο άμεσος προϊστάμενος των προέδρων των τμημάτων προσφυγών.

2) Οι πρόεδροι των τμημάτων προσφυγών θα είναι οι άμεσοι προϊστάμενοι των μελών των τμημάτων προσφυγών για τα οποία ορίστηκαν. Όταν ένα μέλος ορίζεται για περισσότερα από ένα τμήματα προσφυγών, ο άμεσος προϊστάμενος θα είναι ο πρόεδρος του τμήματος προσφυγών για το οποίο το μέλος ορίστηκε κυρίως.»

5 Ο προσφεύγων, μέλος του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου από την 1η Φεβρουαρίου 1996, κάλεσε με έγγραφο της 6ης Μαρτίου 1997 την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να ελέγξει τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού 40/94. Με απόφαση της 18ης Απριλίου 1997, κοινοποιηθείσα στον προσφεύγοντα με το έγγραφο SG(97)D/3132 της 23ης Απριλίου 1997, η Επιτροπή απέρριψε το έγγραφο του προσφεύγοντος ως απαράδεκτο.

6 Με σημείωμα της 22ας Απριλίου 1997, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση στον πρόεδρο του Γραφείου, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), ζητώντας την κατάργηση της επίδικης αποφάσεως και ιδίως του άρθρου 2.

- 7 Βάσει του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 91, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, μετά την υποβολή της ενστάσεώς του ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Μαΐου 1997, με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, ενώ παράλληλα υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΚ, την αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως.
- 8 Το Γραφείο υπέβαλε γραπτές παρατηρήσεις επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Ιουνίου 1997.
- 9 Ενόψει των στοιχείων της δικογραφίας, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κρίνει ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί επί της παρούσας αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων, χωρίς να χρειάζεται να ακούσει προηγουμένως τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων.

Σκεπτικό

- 10 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 της Συνθήκης και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), και με την απόφαση 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29), το Πρωτοδικείο μπορεί, εφόσον κρίνει ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως.
- 11 Το άρθρο 104, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι αίτηση αναστολής εκτελέσεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού ορίζει ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το

επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 1997, T-191/96 R, CAS Succhi di frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-211, σκέψη 13).

- 12 Με την παρούσα αίτηση ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως. Για να αποφανθεί επί της αιτήσεως αυτής πρέπει να εξετάσει καταρχάς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος σχετικά με την πιθανότητα να υποστεί ένας από τους διαδίκους ζημία εν αναμονή της λήξεως της εκκρεμοδικίας (*periculum in mora*).

Επί του periculum in mora

- 13 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η επίδικη απόφαση δημιουργεί, με το άρθρο 2, διττή σχέση ιεραρχικής εξαρτήσεως όσον αφορά τα μέλη των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου: συγκεκριμένα, αυτοί εξαρτώνται ιεραρχικά από τους προέδρους των τμημάτων, οι οποίοι με τη σειρά τους εξαρτώνται από τον επιφορτισμένο με τις νομικές υποθέσεις αντιπρόεδρο του Γραφείου.
- 14 Αυτή η διττή σχέση ιεραρχικής εξαρτήσεως είναι ικανή, κατά τον προσφεύγοντα, να επηρεάσει την ανεξαρτησία που αρμόζει στα καθήκοντα με τα οποία είναι επιφορτισμένα τα μέλη των τμημάτων, «λόγω της ευρείας διακριτικής εξουσίας την οποία καλείται να ασκήσει ένας προϊστάμενος όσον αφορά κάθε είδους διοικητικές άδειες στο πλαίσιο μιας ιεραρχικής δομής». Η ανεξαρτησία αυτή, η οποία αναγνωρίζεται ρητά υπέρ των μελών των τμημάτων βάσει του άρθρου 131 του κανονισμού 40/94, θα έπρεπε, αντιθέτως, να διασφαλίζεται από «κάθε εξωγενή ανάμειξη» καθ' όλη την — πενταετή — διάρκεια της θητείας κάθε μέλους χωρίς διακοπή.

- 15 Κατά τον προσφεύγοντα, η εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον του κοινοτικού δικαστή θα είναι μακροχρόνια μέχρις εκδόσεως οριστικής αποφάσεως όσον αφορά το κύρος της επίδικης αποφάσεως, η οποία θα συνεχίσει στο μεταξύ να εφαρμόζεται πλήρως «δυνάμει του τεκμηρίου νομιμότητας που ισχύει για τις διοικητικές πράξεις». Έτσι, υπάρχει κίνδυνος η ενδεχόμενη ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως να στερείται οποιασδήποτε χρησιμότητας έναντι του προσφεύγοντος, η ανεξαρτησία του οποίου — νοούμενη υπό την έννοια ότι αποκλείει τη βαλλόμενη σχέση ιεραρχικής εξαρτήσεως — δεν θα μπορεί να αποκατασταθεί αναδρομικά και, επομένως, θα θιγεί κατά τρόπο διαρκή και ανεπανόρθωτο. Ειδικότερα, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι «θα υποστεί τη σοβαρή βλάβη να υποχρεούται να εκπληρώσει τη θητεία του υπό το βάρος μιας σχέσεως ιεραρχικής εξαρτήσεως ασυμβίβαστης προς τις αρμοδιότητες των τμημάτων προσφυγών και προς τη συλλογική φύση τους, χωρίς αυτή η ασφαλώς καθαρή ηθικής φύσεως βλάβη να μπορεί να αποκατασταθεί με την απόφαση που θα εκδοθεί τελικά επί της κύριας δίκης, όποια και αν είναι αυτή».
- 16 Το καθού διατείνεται ότι ο προσφεύγων έχει πλήρη ανεξαρτησία κατά την άσκηση των καθηκόντων του και ότι «η ιεραρχική εξάρτησή του στο πλαίσιο του Γραφείου αφορά αποκλειστικά το καθαρά διοικητικό μέρος της σχέσεως εργασίας του», όπως οι κανονικές άδειες ή οι αποστολές. Οι διατάξεις της επίδικης αποφάσεως υπαγορεύθηκαν αποκλειστικά από την ανάγκη εξασφάλισης της ορθής λειτουργίας του Γραφείου και, επομένως, δεν θίγουν κατ' ουσίαν τα μέλη των τμημάτων προσφυγών.
- 17 Εξάλλου, το καθού υπογραμμίζει ότι η βλάβη που υποστηρίζεται ότι επέρχεται στην ανεξαρτησία του προσφεύγοντος θα μπορούσε να απορρέει αποκλειστικά από ειδικές αποφάσεις του Γραφείου λαμβανόμενες βάσει της προσβαλλομένης πράξεως: για παράδειγμα, συστηματική άρνηση εκ μέρους των προϊσταμένων να χορηγήσουν στον προσφεύγοντα άδεια να μετάσχει σε σεμινάρια ή να λάβει κανονική άδεια, με σκοπό την άσκηση ψυχολογικής πίεσεως σ' αυτόν ώστε να κρίνει ορισμένες υποθέσεις με ορισμένο τρόπο. Στην περίπτωση αυτή, ο προσφεύγων θα μπορούσε να προσφύγει ενώπιον του κοινοτικού δικαστή για να υπερασπίσει την ανεξαρτησία του από την προσβολή που θα συνιστούσαν πράξεις εκδοθείσες κατά κατάχρηση εξουσίας.

- 18 Επιπλέον, το καθού θεωρεί ότι η ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως θα μπορεί να αποκαταστήσει πλήρως την ηθική βλάβη που επικαλείται. Αντιθέτως, η αναστολή της εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως υπάρχει κίνδυνος να έχει σοβαρές συνέπειες σε βάρος της ορθής λειτουργίας των τμημάτων προσφυγών, τα μέλη των οποίων θα βρεθούν ενώπιον «ανάρχων καταστάσεων όσον αφορά τη χορήγηση κανονικών αδειών, τη συμμετοχή σε αποστολές ή σε διαλέξεις/σεμινάρια ή ακόμα την παρουσία τους (...) στο Γραφείο», ενώ θα μπορούσε επίσης να οδηγήσει σε αδικαιολόγητες καθυστερήσεις στην εξέταση των ανακυπτουσών διαφορών.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

- 19 Κατά πάγια νομολογία, το επείγον της λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να εκτιμάται εξεταζομένου του αν η εκτέλεση των επιδικίων πράξεων, πριν από την έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου επί της κύριας δίκης, είναι δυνατόν να συνεπάγεται, για τον διάδικο που ζητεί τα μέτρα αυτά, σοβαρές και ανεπανόρθωτες ζημιές οι οποίες δεν θα μπορούν να αποκατασταθούν έστω και αν ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση ή οι οποίες, παρά τον προσωρινό τους χαρακτήρα, θα είναι δυσανάλογες προς το συμφέρον του καθού να εκτελεστούν οι πράξεις του, έστω και αν αυτές έχουν αποτελέσει το αντικείμενο ένδικης προσφυγής. Στον αιτούντα διάδικο εναπόκειται να αποδείξει ότι οι προϋποθέσεις αυτές συντρέχουν (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση CAS *Succhi di frutta κατά Επιτροπής*, σκέψη 31).
- 20 Εν προκειμένω, ο κίνδυνος προκλήσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης σε περίπτωση άμεσης εκτελέσεως της αποφάσεως προκύπτει, κατά τον προσφεύγοντα, από την επαπειλούμενη προσβολή της ανεξαρτησίας των μελών των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου εξαιτίας της προβλεπόμενης από την επίδικη απόφαση σχέσεως ιεραρχικής εξαρτήσεως καθ' όλη τη διάρκεια της θητείας τους, χωρίς να είναι δυνατό μια ενδεχόμενη ακύρωση της ως άνω πράξεως να αποκαταστήσει αναδρομικά τη βλάβη των ενδιαφερομένων.
- 21 Η ανεξαρτησία των μελών των τμημάτων αναγνωρίζεται από τον κανονισμό 40/94, το άρθρο 131, παράγραφος 2, του οποίου ορίζει: «Τα μέλη των τμημάτων προσφυγών είναι ανεξάρτητα. Κατά τη λήψη των αποφάσεών τους, δεν δεσμεύονται από οδηγίες.»

- 22 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει καμία απόδειξη ότι η επίδικη απόφαση, ιδίως το άρθρο 2, θα έχει ως αποτέλεσμα, αν δεν διαταχθεί αναστολή εκτελέσεώς της διαρκούσας της διαδικασίας της κύριας δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου, την προσβολή της ανεξαρτησίας που πρέπει να έχουν τα μέλη των τμημάτων κατά την άσκηση των σχετικών με τη λήψη αποφάσεως καθηκόντων τους. Αντιθέτως, περιορίζεται στην προσβολή του ισχυρισμού ότι η επίδικη απόφαση είναι «ικανή να επηρεάσει την ανεξαρτησία» που αρμόζει στα καθήκοντα με τα οποία είναι επιφορτισμένα τα μέλη των τμημάτων, ότι «η ανεξαρτησία τους (...) θα θιγόταν», ότι «θα υποστεί τη σοβαρή βλάβη να υποχρεούται να εκπληρώσει τη θητεία του υπό το βάρος μιας σχέσεως ιεραρχικής εξαρτήσεως ασυμβίβαστης προς τις αρμοδιότητες των τμημάτων προσφυγών» και, τέλος, ότι «ακόμα και η λειτουργία και η αξιοπιστία του συστήματος εσωτερικού και ανεξάρτητου ελέγχου των αποφάσεων του Γραφείου (...) θα πλήττονταν ανεπανόρθωτα από την εφαρμογή (...) της βαλλόμενης αποφάσεως». Δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο προς στήριξη των ισχυρισμών του.
- 23 Επομένως, η βλάβη την οποία ο προσφεύγων, ως μέλος τμήματος, προβάλλει στο πλαίσιο της αιτήσεώς του ασφαλιστικών μέτρων φαίνεται ότι είναι μόνον υποθετική.
- 24 Ο κίνδυνος πραγματικής προσβολής της ανεξαρτησίας του προσφεύγοντος μπορεί να οδηγήσει σε πραγματική βλάβη μόνον αν μέτρα λαμβανόμενα κατ'εφαρμογή της επίδικης αποφάσεως άπτονται της ανεξαρτησίας της οποίας απολαύει κατά τη διάρκεια της θητείας του. Όμως, μέχρι τώρα, δεν υπήρξε κανένα μέτρο του Γραφείου, ληφθέν κατ'εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως, που να θίγει συγκεκριμένα την ανεξαρτησία του προσφεύγοντος, αυτός δε δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου.
- 25 Συνεπώς, η αρχή που απορρέει από το άρθρο 131 του κανονισμού 40/94 εξακολουθεί να ισχύει εν προκειμένω, όπως επιβεβαιώνεται από την έκτη αιτιολογική σκέψη της επίδικης αποφάσεως και όπως το επιβεβαίωσε ο ίδιος ο συντάκτης της, ο πρόεδρος του Γραφείου, ο οποίος, με το εσωτερικό του σημείωμα της 10ης Ιουνίου 1996 που απηύθυνε στον πρόεδρο και στα μέλη του πρώτου τμήματος προσφυγών, εγγυήθηκε στους ενδιαφερομένους τον σεβασμό της ανεξαρτησίας τους ως εξής: «Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι

ουδέποτε διανοήθηκα να θίξω την ανεξαρτησία σας, η οποία είναι στην πραγματικότητα η ελευθερία στην έκδοση των αποφάσεών σας.» Και αν ακόμα υποθεθεί ότι η αρμόδια αρχή λάβει, δυνάμει του άρθρου 2 της επίδικης αποφάσεως, στη συνέχεια μέτρα ικανά να θίξουν την ανεξαρτησία του προσφεύγοντος, αυτός μπορεί, όταν συμβεί κάτι τέτοιο, να ασκήσει, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, προσφυγή ακυρώσεως κατά των εν λόγω μέτρων, υποβάλλοντας παράλληλα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

- 26 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ουδόλως υφίσταται στην πραγματικότητα επείγον για την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως.
- 27 Κατά συνέπεια, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως. Επομένως, η παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν ευσταθούν οι λόγοι και τα επιχειρήματα που επικαλείται ο προσφεύγων προς δικαιολόγηση του *fumus boni juris*.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 19 Ιουνίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio